

FOLK OG LAND

NR. 12 — 21. ÅRGANG

LØRDAG 17. JUNI 1972

LØSSALG KR. 2,—

SIEGFRIED:

Noen betraktninger omkring professor Loocks Quisling-bok

III. Besynderlig tysker som forsvarsadvokat for seierherrene

Den tyske professor Loock som taler med seierherrenes tunge.

I en bok som den professor Loock har skrevet — og etter vår oppfatning i utstrakt grad med påholden penn — en bok på bortimot 450 sider er det selvsagt så mange påstander og så mange vurderinger av forhold og personer at man ikke riktig vet hvor man skal begynne og hvor man skal slutte i en omtale av boken som denne. Det kan naturligvis bare bli spørsmål om enkelte detaljer etter at vi innledningsvis i denne artikkelserie ga uttrykk for visse almene betraktninger.

Vi sluttet forrige artikkel med å peke på at denne tyskeren som selv ikke har noe personlig kjennskap til de hendelser han beskriver naturligvis i høy grad er henvisning til å se på tingene med sin rådgiver, den norske professor Skodvins øyne. Og noe nevneverdig nytt kan det jo da ikke godt komme frem eftersom Skodvins syn har vært servert om igjen og om

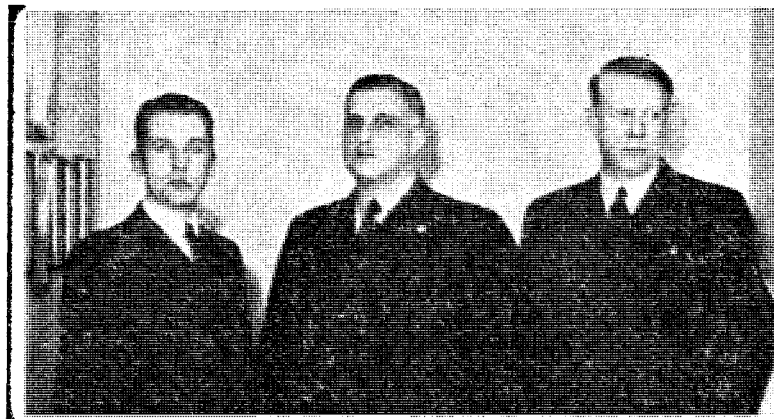
Himmler trodde på et fedrelandenes Germania

igjen både i innland og utland. Når imidlertid norske dagsaviser gir uttrykk for beundring over et slikt bidrag til norsk samtidshistorie fra utenlandsk hold, så vil vi gjerne gi uttrykk for dette:

Vi kan ikke forstå at noen objektiv og anstendig historieforsker, eller for den saks skyld noen annen, kan finne det betryggende at all såkalt historieforskning i dette land skal skje under ledelse av, eller for å tale med Hayes: med «teknisk assistanse» av Magne Skodvin, hvis objektivitet når det gjelder disse spørsmål gang på gang er trukket i tvil, som offentlig er beskyldt for bare å være en forsvarsadvokat for det norske Establishment, og som har vært grepet i grovt sitatfusk. En rekke utenlandske forskere har nå påberopt seg denne Skodvin og en må vel si at det pussige er at denne «tekniske hjelper» overhodet ikke har funnet grunn til å henvise de utenlandske forskere til ihvertfall noen få på den annen side av det norske historiske jernteppe. Fremdeles lever jo Nasjonal Samlings generalsekretær, Rolf Jørgen Fuglesang, som vel må ha noe å anføre om de ting han satt midt oppe i. For oss forekommer det ikke bare historisk meningsløst, men direkte uanstendig at en mann som i alle år fulgte Quisling og som i første rekke burde kunne tre frem som et historisk sannhetsvitne, av grunner som i denne forbindelse ikke kan aksepteres, hårdnakket tier. For selv om altså Loock, ledet av Skodvin, ikke har funnet frem til denne selvfølgelig kilde når det gjelder alt dette, så har partiets generalsekretær og senere partiminister hatt rikelig anledning til på andre måter, for eksempel gjennom FOLK OG LAND, å sette tingene på sin rette plass. At han ikke har gjort dette er en alvorlig anklage, som vi her på de gamle partimedlemmers vegne reiser offentlig. En mann som har stått i den grad i spissen for alt som hendte som Rolf Fuglesang, har ikke

lov til å la personlige eller andre hensyn hindre ham i å oppfylle sin selvfølgelig plikt. Og denne anklage gjelder forsåvidt ikke bare, om enn i første rekke, Fuglesang, men også en rekke av de andre forgrunnsfigurene fra dengang, som Alexander Lange i et beåndet øyeblikk engang karakteriserte som «gullfasanene».

I samme forbindelse vil vi også påtale det uanstendige i at offentlige dokumenter av forskjellig art behandles som privat eiendom av per-

soner og institusjoner og forbeholdes, tydeligvis etter bestemt utvalg, visse historikere, mens de er utilgjengelige for andre. Vi sikter her til de «aktstykker og andre kilder som er samlet i Historisk Institutt» ifølge professor Loock. Vi sikter til andre kildekrifter som vi misten-

(Forts. side 7)

Tre nordiske «naziførere», men bare Quisling og Fritz Clausen ble av skjebnen kastet midt ut i hendelsene — den svenske Lindholm var heldigere. En ny britisk bok, denne gang om kollaborasjonen i de tyskokkuperte land har sett dagens lys. Den omtales på side 5. På samme sted finner De en ny artikkel i serien om Likvideringene.

TREDVEÅRSJUBILEUM

feirer norske lærere, iallfall de på Sørlandet, til minne om da de ble arrestert og sendt til Kirkenes trass i at at de alle ville skrive innmeldelse i Lærersambandet. Det var Terboven som var ute med revestrekene igjen. Side 5.

NYE PARTIKONSTELLASJONER I VEST-TYSKLAND?

Emnet for «I brennpunktet» på side 2 er denne gang utviklingen i Vest-Tyskland etter at østtaltene ble vedtatt — som følge av opposisjonens svik, sier dr. Frey med flere og bebuder ny partidannelse på høyre fløy.

UNGDOMSSIDEN

bringer som vanlig litt av hvert, bl.a. fortsetter vi Matt Koehls artikkel om rasestriden i Amerika. Ellers er det litt av hvert av interesse å finne i bladet.

Edward VIII ville ha tysk-britisk allianse

Hva nylig offentliggjorte tyske dokumenter røber om den avdøde britiske konges innstilling

Til venstre kong Edward VIII, til høyre hertugen av Coburg.

Hertugen av Windsor, den tidligere britiske konge Edward VIII som ble tvunget til å abdisere av Baldwin og den britiske kirke fordi han ville gifte seg med den fraskilte Mrs. Simpson, er som kjent nylig avgått ved døden og har da endelig fått lov til å vende tilbake til det fedreland han ble forvist fra. Han var elsket og avholdt som få britiske konger den korte tid han fikk sitte på tronen og det er vel spørsmål om ikke verdenshistorien ville fått et annet forløp hvis ikke hans motstandere meget beleilig hadde fått affæren med Mrs. Simpson som påskudd til å tvinge ham vekk.

Når alt kommer til alt var det vel nemlig slett ikke bare, kanskje ikke engang i første rekke, affæren med Mrs. Simpson som var bak-

grunnen for abdikasjonen, men heller hans innstilling til Tyskland og til nasjonalsosialismen.

Den nasjonalsosialistiske tyske hertug av Coburg avla i midten av tredveårene flere besøk hos sin nære slektning, Storbritannias nye konge Edward VIII. En gang pratet de kongelige slektninger «piperøkende ved kanminen» i Windsor Castle, en annen gang til te i Buckingham Palace sammen med kongemoren, dronning Mary.

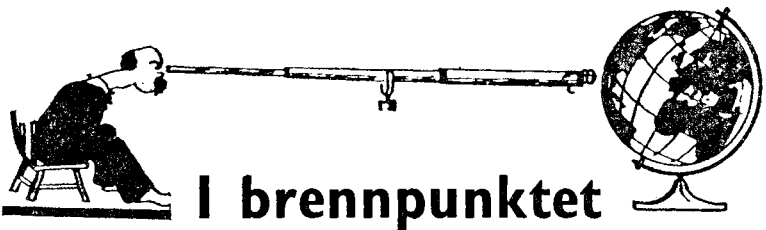
Samtalene vakte liten oppmerksomhet dengang og ble snart overskygget av melodramaet med kong Edwards abdikasjon for å kunne gifte seg med «den kvinne jeg elsker» — den to ganger fraskilte amerikanske societetsdame Wallis Warfield Simpson. Senere har hertugen og

hertuginnen av Windsor, mens de bleknet mere og mere bort i glemsel mens årene gikk drevet rundt fra Portugal til Vestindia, fra Manhattan til Paris. De har fordrevet tiden med å vise seg ved baller og å dyrke roser.

«Hvem er konge her?»

Nylig ble imidlertid de lengst forglemte samtaler med hertugen av Coburg gjenstand for store avisoverskrifter i London da den tyske aristokrat ble avslørt som en spesialutsending fra Hitler til Storbritannia på grunn av hans familieforbin-

(Forts. side 2)

I brennpunktet

Det er naturligvis meget som kan kalle på interessen i det som nå foregår rundt omkring i verden, bl. a. i forbindelse med Nixons Moskva-besøk og den europeiske sikkerhetskonferanse som nå synes å ta fastere former og som så mange mener egentlig burde hete usikkerhetskonferanse. Men, la nå dette ligge denne gang, og la oss heller se litt på noe som dagspressen ikke interesserer seg for: bakgrunnsstrømmingene i den tyske strid om øststatene.

Forholdet er som kjent at Willy Brandt har mistet sitt parlamentariske flertall i forbundsdagen og at han ikke ville ha kunnet få øst-avtalene ratifisert uten opposisjonslederen Barzels hjelp. Han var innstillet på direkte å stemme for øst-avtalene, men møtte slik motbør i sin gruppe at man ble stående ved samlet å unnlate å stemme — noe forfatningen gir adgang til og som ville føre til det samme, nemlig at avtalene ble vedtatt.

Dette falt naturligvis ikke i god jord hos de mere ekstreme motstandskretser med utgiveren av NATIONALZEITUNG, dr. Frey i spissen. Allerede før selve avstemningen fant sted, men da det syntes klart hvorledes det ville gå, sendte dr. Frey et brev til Barzel, hvori han bl. a. anførte at hvis øst-avtalene ble vedtatt med CDU's og CSU's hjelp, så «vil De måtte ta konsekvensene av dette ved fremtidige forbundsdagsvalg. Jeg vil ikke la Dem være i det uklare med at som et resultat vil det oppstå et stort, mot sentrum og mot høyre åpent «freiheitliche» parti. — — De nåværende opposisjonspartier «kan ikke mere regne med «freiheitliche» velgerstemmer.»

Det later altså til at det, eller eventuelt senere kommende, forbundsdagsvalg kan komme til å by på interessante kombinasjoner. Man hadde jo på gammelt partihold regnet med nå å være ferdig med det man ynder å kalle «nynazismen» etter at det nasjonaldemokratiske parti tydeligvis har gått fullstendig i oppløsning og ikke lenger kan regne med å passere 5 %-grensen ved valget. Det forelå jo også store sjanser for at Brandts lille koalisjonspartner ville ramle ut på grunn av denne grensen og at det hele altså

skulle bli et oppgjør mellom sosialdemokratene og kristeligdemokratene. Men nå stiller det seg da altså noe annerledes på bakgrunn av den nye partidannelse som dr. Frey bebuder, og som har fått navnet Neue Rechts-partei.

Dr. Frey ledet fra før en organisasjon som kaller seg Deutsche Volksunion, og det var han og denne organisasjon som sto i spissen for «marsjen mot Bonn», som iallfall i siste fase tellet minst 20 000 deltagere. I den nye partidannelse vil vel formodentlig også utbryteren fra nasjonaldemokratene, dr. Siegfried Pöhlmann bli en forgrunnsfigur. Etter bruddet med NPD som foregikk på en demonstrativ måte, dannet han sin egen nye organisasjon Neue Rechte.

Man må vel også kunne regne med at mange, spesielt i det bayerske CSU-parti, kanskje til og med hele partiet, etterhvert kan svinge opp på den nye høyrefløy, som man allerede kaller «nynazistisk». Kanskje en slik partidannelse endog kan samle storparten av de 108 høyre-radikale grupper som skal finnes i Vest-Tyskland.

Ellers byr jo bare sammenstøtet mellom Willy Brandt og Rainer Barzel på interessante perspektiver, ikke minst for oss nordmenn fordi jo begge de nevnte har en viss tilknytning til Norge. Willy Brandts fortid i Norge er jo velkjent, men mindre kjent er nok Barzels. Han er i likhet med sin forgjenger også tidligere nasjonalsosialist. Han gikk inn i Hitler Jugend i 1936 og meldte seg under annen verdenskrig som frivillig offiseraspirant. Og så havnet han som løytnant i den tyske okkupasjonsstyrke i Norge.

Når vi ellers nevnte CSU, så kan det kanskje ha sin interesse å gjengi noe av det Franz Josef Strauss har å si om vårt naboland Danmark. I hans blad Bayer Kurier heter det bl. a.: «Feilvurdering av Sovjetsamveldet, en ukritisk overtagelse av kommunistisk propagandagods og umodne fredssillusjoner gjør Danmark til den syke mann på NATO's nordflanke.» Han kunne visst da trygt i samme slengen ha tatt med Norge. Ellers er det folkefrontspøkelset som er Strauss' store skrekk. Han ser alt det som nå foregår under etiketten «avspenning» som den gamle folkefronttaktikk

Edward VIII ville —

(forts. fra side 1)
dels med den kongelige familie.

Avsløringene kom frem i den siste porsjon erobrede «nazi»dokumenter som ble offentliggjort samtidig av regjeringene i Storbritannia, Frankrike og USA. Hertugen av Coburgs «strengt konfidensielle» rapport var adressert «Bare for der Führer og partimedlem v. Ribbentrop (Ingen gjenpart)», og sa om Edward VIII at «for ham er en tysk-britisk allianse påtrengende nødvendig og et ledende prinsipp for britisk utenrikspolitikk». Coburg foreslo ivrig at drøftelser om fremtidige forbindelser måtte bli ført mellom Hitler og Storbritannias premierminister Stanley Baldwin. Men, sier Coburg, kongen «svarte med disse ord: 'Hvem er konge her, Baldwin eller jeg? Jeg ønsker selv å snakke med Hitler og vil gjøre det her eller i Tyskland. Vær så snild å si ham det.'»

Beskyldninger om protyske sympatier har ofte blitt rettet mot den tyskavstammede hertug av Windsor, spesielt etter offentliggjørelsen av andre erobrede «nazi»dokumenter for fem år siden. Daily Express i London avferdiger den avdøde hertug av Coburgs beretning som værende uten verdi som bevis fordi «han var nazist som spredte nyheter han visste ville bli hilst velkommen i Berlin». Men Daily Mirrors spaltist Cassandra syntes overbevist om Windsors «nære og hjertelige forbindelse med naziregimet».

Under den meningsterror som fremdeles hersker når det gjelder disse ting, er det ikke mange som idag tør stå ved meninger og handlinger dengang, det har vi jo sett mange eksempler på selv blant kjente tyske «nazi»ledere, så da hertugen av Windsor en tid før sin død ble spurt om dette, benektet han mesteparten, men ikke alt i den offentliggjorte rapport. Han sa dette i en erklæring han sendte ut gjennom sin sekretær i Frankrike og tilføyet: «Man må huske at hertugen sammen med majoriteten av de folk som tenkte på Storbritannias interesser strevet etter en eller annen forståelse med Tyskland.»

Blant disse var som kjent også Quisling, som fortsatte sine bestrebelsler i den retning helt til besøket hos Hitler i desember 1939. Da hadde riktignok Edward VIII abdisert og Baldwin var ef-

i moderne utgave. Og det er jo skremmende perspektiver.

Politicus

Ola Førseth:

En underlig drøm

Vi gir liten akt på drømmer i vår materialistiske tid, men gamle tiders herskere som Faraoene og andre konger og keisere hadde alltid drømmetydere med i sine hoff. Og drømmene ble tillagt stor vekt.

Nu på morgenkvisten den 17. mai, lå jeg og dormet. Plutselig var jeg mannskap på en liten brønnbåt eller fiskebåt og holdt på å ordne noe på dekket. Da jeg var ferdig med det, ville jeg bortover kaien og se på skipene som lå der. De lå tett i tett, og jeg gikk bortover og nærmet meg en stor en som er lysegrå malt.

Plutselig glir akterenden på den utover, framenden kommer etter, og så setter den fart på rett over havnebassenget!

Jeg kan ikke se et menneske ombord noen steder, men jeg så en liten livbåt av messing og noe pakkmateriell henslengt på dekket. Navnet stod i bakstavnen, men jeg husker bare at det stod: Bergenske Dampskibsselskap.

Båten setter farten opp med rak kurs mot motsatte kaien en kilometer unna, og renner rakt inn i den. Den reiser litt, men synker ganske snart med akterenden først.

Forferdet går jeg tilbake, og der møter jeg en gubbe, stor og tykk i genser og sjøstøvler og han spør hvor det ble av båten.

«Er det skipperen, kanskje,» spurte jeg, og han svarte ja. Vi hilste på hverandre og jeg fortalte hva jeg hadde sett.

Flere kom til, alle forundret, og lurte på om ikke jeg hadde en magnetisk klokke som kunne ha satt maskinen igang. Jeg tok av meg armbåndsuret og viste dem, av visse grunner bærer jeg den på høyre hånd.

Så undersøkes en båt som ligger i sine fortøyninger, og

terfulgt av Chamberlain, men ennå hadde ikke Churchills «høker» fått overtaket og den avgitte konges meningsfeller fortsatte også sine forsøk på å få avsluttet broderkrigen. Blant dem opererte bl. a. Fredrik Prytz på vegne av Quisling, mens han selv forsøkte å vinne gehør hos Hitler.

SANNHETEN OM TELAVÅG

Fhv. lensmann Per Lies brosjyre «Sannheten om Telavågaffæren 1942» (omtalt i FOLK OG LAND for 6.5.-72) kan bestilles hos
STORE BJØRN FORLAG, boks 33, Bestun
Pris inkl. porto: KR. 5,—

opp av luftrørene kryper et par unggutter i sytten, atten-årsalderen. Skjortene er åpne, de har tatoveringer på brystet.

Var det slike unggutter som hadde satt båten igang uten styring? Og dermed senket den fine båten?

Da jeg våknet funderte jeg på hva drømmen kunne bety. For en mannsalder siden har jeg vært på sjøen; men dette var underlig.

Var denne fine båten som seilte seg selv isenk noe som hadde med meg å gjøre, eller gjaldt det den hvite manns verden?

Opptrappingen av krigen i Viet-Nam, en presidentkandidat i USA skutt, og Nixon mener å besøke Sovjet.

En avdød kamerat skrev under siste store krig en bok hvor han sammenligner oss med passasjerer på et tog hvor lokomotivet er fallt av og toget øker bare farten. Kan noen klare å stoppe toget før det går rett i avgrunnen?

Mange spør nok om det samme nå, en like farlig situasjon som under Cuba-krisen.

Finnes det noen av leserne som kan tyde drømmen?

Selv er jeg ingen drømmetyder, men jeg husker jo at mange av mine drømmer har hatt noe med en kommende virkelighet å gjøre.

Den som lever får se.

Ola Førseth

MATFISK TILBYS

Ferskfisk, Torsk iset pr. kg kr.	2,90
Ditto saltet	5,—
Fersk Torskefilet med skinn	6,—
Ditto saltet	10,—
Rogn fersk	3,—
Ditto sukkersaltet for kaviar	4,—
Torsketunger, ferske	3,—
Ditto saltet	4,50
Torskehoder, kjaker fersk	1,50
Ditto saltet	2,—
Sunnager av Torsk saltet	3,—
Tørfisktorsk til lutfisk	10,—

Alle priser inkl. emballasje fob. pluss moms

Skriv eller ring

GOTFRED ANGELSEN
8363 Tangstad i Lofoten
Telefon 2109 d.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Det udødelige

Det er igrunnen både pussig og betegnende dette at man i kongeriket Norge aldri synes å bli ferdig med det såkalte landssvikoppgjør. Det later faktisk til at man som den onde forbryter tvinges til stadig å kretse rundt åstedet.

Vi har tidligere vært inne på dette at Vidkun Quisling, mannen man tok livet av i 1945 jo slett ikke er død, men kanskje mere levende idag enn dengang. Under annen verdenskrig gjorde propagandaen ham til det onde, forræderske uhyre og den såkalte rettssak mot ham hadde jo i virkeligheten intet annet formål enn å få dette propagandabilde «rettslig» bekreftet slik at mannen og de tanker han var bærer av kunne bli ryddet bort ikke bare, ja ikke engang først og fremst, fra det levende liv, men fra bevisstheten hos folk. For evig.

Dette siste har mislykkes i den grad at det nå kommer bok på bok i innland og utland om den Vidkun Quisling partipolitikerne og deres håndlangere mente å ha gjort seg ferdig med da skuddene smalt på Akershus.

Og så kan man da spørre hvorfor det har gått slik. Det må jo nemlig være en forklaring på alt.

Vi skulle anta at «den harde kjerne» av jøssinger neppe vil gi dette blad eller Forbundet noe av æren for at den døde fremdeles lever like godt. De har jo iherdig gjennom et kvart sekel forsøkt å tie oss og vårt arbeide for sannhet og rett ihjel. De har brukt alle midler i den sammenheng: meningsterror, trusler, boikott og økonomisk forfølgelse av enhver art. Naturligvis har de måttet innse at det bare er nasjonalt og menneskelig lettkorn man på det vis har kunnet blåse bort. På den nasjonale «hårde kjerne» har de ikke kunnet binde munnen. Isteden har de da gjennom sin «tie ihjel»-politikk forsøkt å få folk til å tro at hele det gamle Nasjonal Samling er bragt til taushet og underkastelse.

Vi er selv ikke så selvbevisste at vi vil tilegne oss æren for at Vidkun Quisling fremdeles lever i sinnene og i samvittigheten, at folk fra inn- og utland ustanselig i bøker og skrifter grubler over denne «gåten», over denne «patriotiske forræder», over denne tyranniske «marionett», over denne «hedning» som ville verne kristendommen og alt det andre selvmotsigende som ser dagens lys om Quisling. Det er vårt håp at vi i noen grad har kunnet medvirke til å tegne et riktigere bilde av ham og til at hans skribordsmordere og deres moralske medskyldige i et forført folk plages av en indre dårlig samvittighet som aldri gir dem ro og som avføder nye grublerier over offeret fra dengang.

I sin dypeste grunn bunner imidlertid naturligvis dette at man aldri blir ferdig med Quisling og hans parti i det at man her stilles ansikt til ansikt med noe som går ut over deres vesle partipolitiske forstand. Her dreier det seg om sann folkelig og rasebettinget patriotisme i motsetning til deres egen utelukkende interessebetonte hurrapatriotisme.

Det vi her har sagt om Quisling gjelder jo også Nasjonal Samlings innsats som sådan. Heller ikke den blir man ferdig med. Selv idag tredve år etterpå.

Enkelte av våre lesere har i brev til oss gitt uttrykk for bekymring over dette, over denne stadige hets, som de kaller det. Vi synes ikke det er grunn til noen bekymring i den anledning, men tvertimot til en viss tilfredshet. For til syvende og sist viser det jo at våre motstandere fra

«Vinglende, vimrende, vet ei hvorhen»

Ibsens ord har vel ikke vært mere aktuelle enn nu, da Ola Nordmann skal inn i EF under ledelse av det parti, som for en mannsalder siden hadde som slagord «Ned med kapitalen». — Bønder, håndverkere og andre som selvstendig har drevet noen form for virksomhet, er blitt utpekt som kapitalister. — De av LO oppstilte krav for å ta læregutter kan ingen håndverker etterkomme, alt håndverk er etterhvert blitt en saga blot. — Den siste lappeskomaker forsvant da han ble pålagt regnskapsplikt og innkreving av Moms. Landhandlere og «butikken på hjørnet» forsvinner etterhvert med de gamle innehavere. Ingen unge har interesse av å fortsette som ulønnte skatteopprevere, og dertil risikere å bli uthengt som forbrytere for den minste feil.

Tvangspriser og andre restriksjoner har etterhvert gjort gårdsbruk ulønsomt, samtidig som den private eiendomsrett er gjort illusorisk. — Resultatet foreligger. Samme vei går det med alle mindre bedrifter, som er startet og ledet på privat initiativ. — Ulønnet arbeid for staten som skatteopprevere og ansvar for dette, har hatt god virkning, hvis de ikke blir drept av «moms». Etter at man på denne måte har saget over de grener som det var mulig å sitte på, har man nå gått i gang med å få kappet selve stammen ved å få i stand «bedriftsdemokrati».

Alt er vel forberedt for å overlevere landet til den internasjonale storkapitals forgodtbefinnende. — Ringen er sluttet, — Bratteli blir betegnet som en stor «statsmann» — av høyre. Quislings innledning til program for Nasjonal Samling er blitt et faktum. **Veteran**

dengang ikke klarer å kaste av seg den skyld de pådro seg med svindeloppgjøret, at de ikke har klart å tie det hele ihjel hverken hos seg selv eller hos folkeopinionen.

Opphavsmennene og utøverne av urettsoppgjøret har faktisk allerede i levende live blitt innhentet av den «historiens dom» de stadig påberopte seg. For rent bortsett fra alle bøkene om Quisling og den evige kretsen om okkupasjonstiden, så skjer det også i det mere skjulte saker og ting. Vi tenker bl.a. på det forskningsarbeide som Universitetet i Bergen driver omkring det som hendte dengang. Vi kjenner således foreløpig til 8 hovedoppgaver i historie som er skrevet fra denne emnekrets.

Så sannheten baner seg da vei, omenn langsomt og

Likvideringen — —

(Forts. fra side 5)

serterte og gjenfunnet utenfor Elverum 26. september 1942, skutt i bakhodet.

4. **Erich von Kerni**. 30 år. Hauptmann. Ble spion i 1943 og leverte mange viktige opplysninger til Hjemmefronten. Da jorden begynte å brenne under føttene hans, fikk han hjelp av denne til å rømme. Vel fri, ble han skutt i ryggen av sine «hjelpere». Han ble funnet utenfor Kornsjø i mars 1945, og ble ved obduksjon identifiisert på tennene.

5. **Arni Arnheim**. 21 år. Gift og et barn. Feldwebel. Kom bort fra kameratene under en tur i Østerdalsskogene vinteren 1941—42. Ble funnet våren 1942, bakkundet og ihjelfrosset.

6. **Arni Kirst**. 21 år. Gefreiter. Gift og et barn. Solgte militære opplysninger til Hjemmefronten. Ble hjulpet til å desertere og ble så myrdet.

7. **Hans Schiller**. 27 år. Oberfeldwebel. Gift og 3 barn. Kom til Norge 27. mai, 1940. Ble under en skitur i Aremark i 1943 slått ned og bakkundet. Han ble fraktet til et lite treskur, hvor han ble bundet til veggen. Her hang han i tauene da tyskerne fant ham 29. april 1943. Ved obduksjonen ble det bevisst at den døde hadde vært utsatt for tortur og dessuten var han sultet ihjel.

8. **Friedrich Mann**. Alder ukjent. Hauptmann. Ugift. Gikk i britisk tjeneste i 1941. Ble myrdet av sine oppdragsgivere i mars 1945.

9. **Selmer Kühl**. 37 år. Hauptmann. Gift. Nervetrøbbel i 1944 og deserterte. Ble funnet skutt i ryggen i trakten ved Grue i mai 1944.

10. **Wolfgang Schiller**. 20 år. Obergefreiter fra Øst-Tyskland. Fikk nervesammenbrudd høsten 1944 og deserterte. Fikk «hjelp» av nordmenn til å komme over til Sverige. På selve grensen ble han funnet med en kniv stående inn i hodet. Dødsårsaken var skytning bakfra. (November 1944).

11. **Salomon Arnheim**. 32 år. Hauptfeldwebel. Deserterte i 1943, etter et stort pengetyveri i Oslo. Fikk «kjøpt» seg «billett» til Sverige, men ble av sine «hjelpere» drept og røvet. (Oktober 1943).

12. **Walther Eichmann**. 19 år. Skutt i maven og halvveis begravd i en myr i trakten ved Magnor. Ble funnet i live, men døde straks etter at han var ført til sykehus. Obduksjonen viste bl. a. at

trass i den statsautoriserte legendeskrivningen som intet har med virkelig historie å gjøre.

den døde manglet tungen; den var skåret ut. (Mars '45)

13. **Friedrich Senghel**. 24 år. Leutnant. Gift og et barn. Skrev tyske stemningsrapporter. Ble mistenkt, men klarte ved en Kongsvingermanns hjelp å rømme i april 1944. Selvsamme K.-mann skot Leutnant Senghel ned og lempet liket ned i en grøft. Der ble han funnet samme måned.

14—15. **Walther Schneider**, **Feldwebel** og **Karl Engels**, **Feldwebel**. Henholdsvis 26 og 29 år. Begge var gift. Barnløse. Etterforsket Senghels forsvinning. Begge ble skutt bakfra og lempet ut i Glomma. (Mai 1944)

16—17. **Hans Fürthem** og **Erich Fürthem**. Begge gefreitere. Brødre og henholdsvis 26 og 28 år. Ugifte. Ble sprengt i luften da de startet sin bil. De var ferdig med et etterforskningsarbeide i Elverum. De var sivile. Da de skulle returnere til Oslo og startet opp bilen eksploderte en sprengladning. De døde øyeblikkelig. (Januar 1945).

18. **Jan Galtnäs**. Svensk. 29 år. Ansatt som sjåfør hos tyskerne i Oslo. Ble myrdet da han returnerte til Oslo etter et besøk i hjemlandet i mai 1943.

19. **Arne Ericksson**. Svensk. 43 år. Mekaniker ved ubåtstasjoner i Trondheim. Ble mistenkt for spionasje. Fikk «hjelp» av Hjemmefronten til å rømme. Ble ettersøkt av Gestapo og funnet i en jordkjeller en mil fra grensen. (Mars 1944).

20. **Karl Løfberg**. Svensk. 31 år. Mekaniker ved Polizeigericht Oslo. Deserterte i mai 1944. Gjenfunnet død, av tyskerne, like ved Magnor samme måned. Likets hode var skåret av og lå ved siden. Kniven som var brukt til dette sto fastkjørt i likets rygg. (Ifølge obduksjonsrapport).

21. **Salve Segelfors**. Svensk. 42 år. Tolk ved Viktoria Terrasse. Ble med i en illegal gruppe. Leverte denne gruppen opplysninger om forskjellige forhold. Måtte rømme. Etter ca. 8 dager ble han funnet bakkundet og hengt i skogen like utenfor Ørje.

22. **Fraulein Irma Gleischer**. Tysk. 23 år. Gift. Hennes mann ble i 1943 sendt til Østfronten. Hun begynte da å levere fra seg opplysninger til en illegal gruppe. Opplysningene fikk hun av sine forskjellige elskere som alle var tyske offiserer. Hun ble i august 1944 tvunget til å rømme til Sverige. D.v.s.; hun kom ikke lenger enn til Mysen. Der ble hun funnet under noen trelemmer. Hun var naken, voldtatt og død.

Vennlig hilsen G.K.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

*Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.*

E.R.H.:

Samfunnet ødelegger ungdommen

Terroriserende ungdomsbander er et kjent om ikke kjært trekk i de norske bysamfunn. Særlig gjør det seg gjeldende i nye boligstrøk. Enkelte av ungdommene kan vise en ansvarsløshet, likegladhet og råhet som for mange besteborgere kan være uforståelig. Det er ikke lenger nok med et overfall i ny og ne, eller et biltyveri og lign. Nei, nå er det masseopptøyer og regelrette slag mellom politi og ungdom. Det er mange som spør seg selv hvorfor. Hvorfor skjer dette i et samfunn, hvor ungdommen, etter de eldres mening har alt? Hvor kommer hatet til samfunnet ifra? Aldri før har man dullet så med unge lovbrytere, men forståelsen og medfølelsen man forsøker å vise preller som regel av. Besteborgerne forteller om sin kummerlige barndom og gremmes.

Blendet, som de er av gleden over årenes oppsamlede status og overfladiske livsgoder, er de ikke istand til å se årsaken til problemet. Det ungdommen mangler er nemlig et sunt, positivt og aktivt livsmiljø!

I sin iver etter å bygge det lovede antall boliger, bankbygg og forretningsstrøk, har arkitektene og myndighetene lett for å glemme at det skal bo og vokse opp mennesker i betonghusene. Når de sanerer et gammelt bymiljø til fordel for en forretningsbank og tvinger folk inn i et miljøløst nybvggerstrøk, da ødelegger de noe av det primære i vår samfunnsstruktur!

Det er et naturlig instinkt hos mennesket at første byggetrinn i et sunt samfunn ligger i familien og det livsmiljø man vokser opp i. Det være seg bygd eller by. Ut fra dette utvikles ansvarsbevisstheten og forpliktelsene overfor det øvrige samfunn og fedrelandet. Når denne naturlige utvikling brytes, vil det manglende ledd gjøre det vanskelig for en videre utvikling av ansvarsbevisstheten. Mangelen på et godt miljø vil skape uro hos ungdommen og de vil automatisk flokke seg sammen drevet av den samme usikkerhet og

bitterhet. Dette er en sunn reaksjon med tanke på det at materielle goder aldri bør og heller ikke kan oppveie

det behov ungdommen har til et godt bakgrunnsmiljø og det å ha noe å tro på og arbeide for!

ERIK RUNE HANSEN:

Abort

FOSTERDRAP — ELLER SOSIAL HJELP?

Abortlovgivningen har vært gjenstand for mange harde og følelsesladete diskusjoner. Nå ser det ut som det liberale syn, som etterhvert vil gi adgang til fri abort, er iferd med å vinne fram. Den positive motstand imot dette respektløse syn på menneskelivet, blir trukket ned av fanatiske mørkemenn som bygger på et snevert religiøst grunnlag. Vi er også imot abort, men selvsagt skal abort gis der det er fare for morens liv eller fare for å føde et misdannet barn. Økonomiske grunner, boforhold o.l. kan derimot ikke brukes som argument for å fjerne et normalt utviklet liv i et psykisk og fysisk friskt menneske. I Sverige har det liberale syn på abortspørsmålet vunnet fram og våre kamppeller i Nordiske Rikspartiet har sendt ut en løpeseddel, som er formet som advarsel til Sveriges leger. Det står bl. a.: «I 1970 ble det foretatt 16 000 legale aborter i vårt land. Et år senere, 1971, hadde tallet stegget til 20 000. Nå har Sosialstyrelsen regnet med at summen for inneværende år kan komme opp i ca. 27 000, en økning på nesten 30 % på et år! Dette innebærer at i 3-årsperioden 1970—1972, har 63 000 legale aborter blitt foretatt i Sverige. 63 000 levende foster fjernet allerede i morens liv! Og dette skjer i et land, som i mer enn 10 år har hatt lavere nativitet enn noe annet europeisk land!

Nå har Sveriges demokrati lovfestet retten til fri abort. Levende foster skal overlatt myrdes, om den gravide ønsker det. Du som er lege skal foreta ugjerningen! Er du sikker på at dette demokratiske regime vil bestå for alltid? Nei, det vil ikke vare evig. Det kommer en dag til å bli etterfulgt av en ny æra, den nasjonale sosialismens tid kommer. Titusener av svenske menn og

kvinner arbeider for den morgendagen. Og dette morgendagens Sverige kommer ikke til å godta fri abortloven. Morgendagens Sverige kommer til å stille til ansvar og dømme enhver lege som har utført unødvendige aborter!»

En kraftsalve, men det er hva som må til hvis man tror seg ha ambisjoner til å vekke det slumrende demokratiet i tide! For — «i tide» — er løsenordet også når det gjelder dette problemet. Det er for sent for en mor å angre seg når hennes barn er suget ut og det er for sent å snu utviklingen når befolkningskrisen fører til en nødvendig masseinnvandring fra verdens overbefolkede deler.

FASCIST-MØTE

Det ble i pinsen avholdt et stort fascist-møte i Malmø i Sverige. Det var våre venner fra Nysvenska Rørelsen som sto for regien. Det kom fascister fra hele Europa. Fra Norge deltok medlemmer ifra Nasjonal Ungdomsfylking.

UNGDOMSRED. SØKER ARBEID

Holder på med NKI-skole, sterk strøm
PRAKSIS: Elektronikk-verksted (NEBB) Prøvelab. (NEMKO — 4 år)
Alt av interesse — teknisk tilknytning ikke nødvendig.

Henv.: E. R. HANSEN, F. & L.
Kierschowsgt. 5, Oslo 4

ALT I MALING OG TAPETSERING

utføres av selvarbeidende mester, også sprøytemaling av driftsbygninger, bølgeblikk og lignende — Mrk.: Den lengste erfaring i sprøytemaling. — Forhåndspris!

Arne Lillehagen

7160 Bjugn — Tlf. Trondheim 27 669

Amerika: En raseoppgave

Av Commander Matt Koehl i «The National Socialist White Peoples Party»

III.

I dag er vår rase engasjert i en kamp på liv og død for å overleve i dette landet. Rasen trues med utryddelse. Utsikten til at vårt folk gradvis skal dø ut og bli en underordnet minoritetsrase i år 2000 er uunngåelig, hvis ikke det nåværende tilløp til utryddelse blir stanset.

Før år 2000 skal vi være vitner til den tredje og også den største hendelse i amerikansk historie.

I det 18.de århundre var det den meget oppskakende revolusjonskrigen som la grunnlaget for vår nasjon, og som satte i gang den ariske utvikling på dette kontinent.

I det 19.de århundre var det den fryktelige borgerkrigen som rev dette landet i stykker, som effektivt forrykket det amerikanske samfunn, og som etterlot visse uløste grunnleggende spørsmål angående vår nasjonale identitet.

Det 20de århundres store hendelse vil bli en monumental kamp, som en gang for alle vil avgjøre det nord-amerikanske kontinents raseutseende. Med Guds hjelp og med en overmenneskelig kraftanstrengelse av de beste medlemmer av vår rase, skal vi en gang for alle stadfeste denne nasjons ariske rasekarakter.

Det nye Amerika

Som nasjonalsosialister og sanne patrioter skal vi spille en nøkkelrolle i kampen om Amerikas skjebne.

Det er det nye Amerika, framtidens Amerika og den gjenfødte hvite manns Amerika, som vi gir vår troskap. Vi støtter ikke en falsk byråkratisk vanskapning i Washington eller en liberal-kapitalistisk forbruksøkonomi, hvor alle skapninger er like.

Vår kjærlighet til Amerika er sterkere enn et lite flagg som vaier i vinden på grunnlovsdagen.

Vår patriotisme presenterer en dyp kjærlighet og følelse for vårt folk og en dyp-sindig bekymring og omsorg for vår nasjons framtid. Vi er lojale overfor det Amerika kan bli.

Ved å strebe for å sikre rasefundamentene i vår nasjon, representerer nasjonalsosialismen således den høyeste form for patriotisme. Nasjonalsosialismen utfordrer og trosser således alle påstander om at den er upatriotisk eller «amerikansk».

Amerikas framtid som arisk nasjon er utenkelig

uten nasjonalsosialismen. Dette lands historiske behov kan bare bli oppfylt ved nasjonalsosialismen og dens fundamentale læresetning om raseidealisme.

Amerikas skjebne ligger i nasjonalsosialismens hender.

Det vil bli nasjonalsosialismens oppgave å an vise for vår uutviklede nasjon en bestemt hensikt og et bestemt oppdrag. Det vil bli bevegelsens oppgave å stå ansikt til ansikt med trusselen mot arisk eksistens ved å mobilisere de hvite i Amerika i en veldig kampfront uten hensyn til etnologiske, religiøse og regionale forskjeller som skiller dem.

Bare når vi har mobilisert våre hvite brødre og søstre, og når vi har gjenfunnet herredømmet i vårt land, kan vi begynne på det alvorlige arbeidet med å skape et hvitt Amerika.

Blant de første skritt mot dette mål må bli å fjerne de sorte fra vårt land og å sende dem tilbake, på en human og hurtig måte, til sine opprinnelige bosteder i Afrika.

Dette sies fordi de sorte ganske enkelt aldri vil kunne tilpasse seg vårt amerikanske samfunn, som hovedsakelig er og vil forbli den hvite manns samfunn.

Men før en plan om afrikansk repatriasjon kan settes ut i livet, må først og fremst den lumske kontroll og innflytelse av jødisk maktstruktur, som dominerer vårt liv, bli rykket opp med roten og tilintetgjort.

Å forsøke å fjerne de sorte uten først å ha tilintetgjort den gamle jødiske polypp, en slik plan ville sammen med alle andre store gjerninger som er livsviktige m.h.t. dannelsen av et hvitt Amerika, på forhånd være dømt til fiasko.

Den nye revolusjon

Idet vi nærmer oss 200-årsdagen for Amerikas første revolusjon, må vi nå forberede oss til den andre amerikanske revolusjon.

Ulik den første amerikanske revolusjon, som resulterte i en splittelse av arierne på dette kontinent i to forskjellige land, må den andre amerikanske revolusjon føre til en forening av det hvite folk i U.S.A. og Canada.

U.S.A. og Canada danner en viktig kulturell, geografisk og raseenhet. Landene hører sammen i deres felles overleving og eksistens i den framtidige verden.

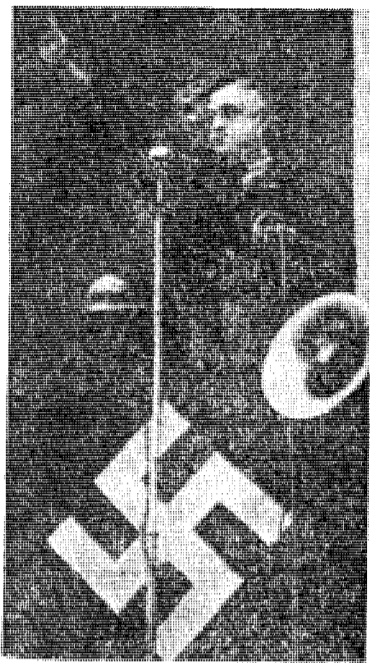
(Forts. side 7)

SIEGFRIED:

Så var det en britisk bok igjen!

Nå om kollaborasjonen i de tysk-okkuperte land

NORGE LEDER I STRAFFEGALSKAP

Den danske «nazifører» Fritz Clausen, som Littlejohn hevder ikke kunne måle seg med Quisling. Den tyske historiker Hans F. K. Günther hevder som kjent for sin del at som statsmann kunne ikke engang Hitler måle seg med Quisling. Så meningene om Quisling er fortsatt sterkt delte.

Den tidligere britiske RAF-offiser, nå bibliotekar i Aberdeen, David Littlejohn, har skrevet en bok som han kaller «The Patriotic Traitors» (de patriotiske forrædere), en tittel tydelig inspirert av de siste års publikasjoner om Vidkun Quisling, men her sett i videre perspektiv. Det dreier seg om en bok om dem som samarbeidet med tyske okkuperanter under annen verdenskrig.

Dessverre har vi ikke selv hatt anledning til å lese boken ennå, men den har vært omtalt dels i det norske FARMAND og dels; og adskillig bredere, i den danske BERLINGSKE TIDENDE,

som alltid vier slike emner stor oppmerksomhet.

Nå må vi dessverre med skam bekjenne at også omtalen i FARMAND (ved «H») har gått oss hus forbi, men en av dette blads venner har lest den og har i et brev til oss gjort visse bemerkninger. Han nevner at den nye britiske bok er på ca. 400 sider. Ellers er det ikke alltid lett «skriver han, å avgjøre hva som er referat fra boken og hva som er H's kommentarer, men han går ut fra at heller ikke disse avviker fundamentalt fra det som anføres i boken.

I anmeldelsen gjengis bl.a. omfanget av oppgjørene både i Frankrike, Holland og Norge, og så heter det at «nordmenn nok ryster på hodet av så megen sydlandsk blodtørst, men Littlejohn hevder at det land som gikk hardest frem var Norge!»

Her kan vi fra det danske blad tilføye at også «den danske udrensning blev gjenført langt mer rigoristisk end den franske og næsten lige så hårdt som den hollandske. Men vi praktiserte den juridiske værdigere end franskmændene.(!) 15 724 personer blev arresteret, 1229 blev frifunnet, 112 blev dømt til døden, men kun 46 af disse dommene blev eksekveret, 62 fik fængsel, resten mindre fængselsdomme. — —»

Til sammenligning kan nevnes at over 90 000 nordmenn kom under forfølgning, mistenkt for samarbeide med okkuperanten. 30 nordmenn ble dømt til døden, men ikke alle disse dommer ble eksekvert. 20120 fikk fengselsstraff og bortimot 30 000 annen straff. Av de ialt 92 805 siktede ble ba-

re 1 375 frifunnet, 5 500 fikk påtaleunntatelse og for 37150 ble saken henlagt på grunn av bevisets stilling. Dertil ble de straffede da grundig utplyndret.

Ellers skriver vår venn om omtalen i FARMAND bl.a.:

«Videre anføres, enten av forfatteren eller H, at «det ville være naivt å tro at ingen nordmann var skyldig i s.k. attentisme (avventende holdning) og at ingen satt på gjerdet». Denne opplysningen har vel til hensikt å orientere ungdommen om at ikke

(Forts. side 6)

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

29.

Rapsodi i mord I — Ved vår spesielle medarbeider G.K.

For en tid siden fikk jeg gjennom en «kontakt» i Oslo, en liste over likfunn i grensetraktene sørover fra Trondheim til Kornsjø. I over to og et halvt år har denne «kontakten» reist fram og tilbake og forsket. Han har besøkt utallige steder og snakket med ennå flere. Resultatet sendte han så til meg. Rapporten er spekket med opplysninger. Obduksjonsrapporter, etterforskelsesdokumenter, øyenvitner og mye annet gir et klart bilde av et grusomt kapittel i okkupasjonshistorien.

Rapporten resymerer med at det i tiden oktober 1940 til mars 1945 ble funnet 83 lik på denne strekningen. Av disse likfunn fant han fram til bevis for at 41 var myrdet; 31 menn, 2 kvinner og 8 barn. Likene eller restene etter de myrdede bar tydelig spor av vold i nær sagt alle former. Slag, skudd og stikk var det som gikk igjen i hans rapport.

Gjennom et fantastisk etterforskningsarbeid, bragte han på det rene navnene på 22 menn og den ene kvinnen. Av disse var det noen som var desertert fra de tyske militære styrker; fire var svenske statsborgere. Kvinnen var tysk og kokke.

Hvorfor disse ulykkelige mennesker ble myrdet fremgår i flere tilfeller av den navneliste som jeg offentliggjør nå.

Jeg kommenterer ikke det-

te stoffet. Det taler for seg selv. Min «kontakt» har varslet meg om at han forsker videre for å kunne bringe fram flere detaljer. Så i tiden som kommer vil vi bringe stadig nye bilder fra denne gren av samtidshistorien.

1. Karl Fritzner. 22 år. Feldwebel. Kom til Norge våren 1940. Deserterte i april 1941. Gjenfunnet med smadret bakhode 23. mai, 1941 i Trysilområdet.

2. Gustav Schumacher. 22 år. Feldwebel. Kom til Norge i september 1941. Forsvant nyttårsaften s.å. Gjenfunnet utenfor Kongsvinger 4. januar 1942.

3. Gustav Schmitler. 29 år. Obergefreiter. Gift og 2 barn. Kom til Norge i april 1940. Kom sommeren 1941 i forbindelse med en lokal hjemmefrontgruppe i Trondheim. Han ga disse flere opplysninger om Wehrmacht. De-

(Forts. side 3)

Tredveårsjubileum for lærerstriden

Sørlandslærere i distriktsprogrammet i kringkastingen

Vi gjengir fra Sørlandske Tidende dette, som en av våre lesere har bedt oss berette litt nærmere om:

«Mellom 50 og 60 lærere fra Sørlandet ble i mars 1942 arrestert i forbindelse med den kompakte motstand som reiste seg da nazimyndighetene ville fremtvinge et nytt lærersamband. Hensikten med såvel den påtenkte Ungdomstjenesten som det nyopprettede Lærersambandet var at de unge skulle oppdras i dette som hette «Den nye tid». Myndighetene i Oslo ble neddyngnet i protestskriv og utmeldelser, og det var som en reaksjon på dette at lærere over hele landet ble arrestert.

Dermed begynte den lange transporten som førte hundrevis

av lærere til Grini, senere til Jørstadmoen og til slutt til Finnmark, hvor de ble satt på tvangsarbeid.

I Timeglasset i Distriktsprogrammet 2. mai fortalte en del av Finnmarks-lærerne om sine opplevelser fra arrestasjonen og fram til det siste NEI på Jørstadmoen. — —»

Og så bebudes det nye beretninger om den videre ferd.

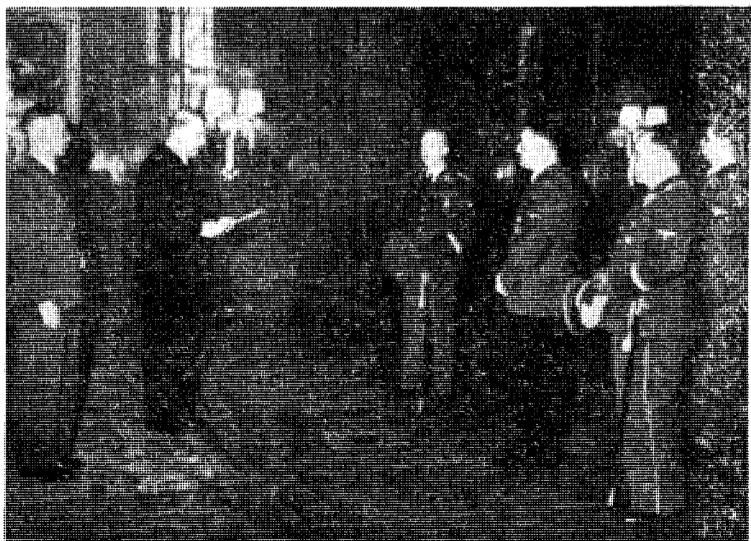
Det som foran berettes i sørlandsavisen er naturligvis høyst fortegnet som det meste av det som presteres som «samtidshistorie» i dette land. Det faktiske forhold ble lagt frem i en artikkel i FOLK OG LAND for 17. mars 1962 av Lærersambandets landsleder Orvar Sæter og vi henviser interesserte til den. Her skal vi bare ta frem noen punkter av det landslederen der opplyser.

I juni 1941 ble Norges Lærerlag stillet under kommissarisk ledelse. Det daværende innenriksdepartement var som kjent da et administrativt organ for rikskommissær Terhoven. Sæter ble utpekt som kommissarisk leder og fungerte som sådan til mars 1942, altså i halvannet år uten at det kom til ubehagelige episoder av noen art.

Da Quisling 1. februar '42 overtok som norsk regjeringssjef ønsket både han selv og forskjellige av de kommissarisk utpekte organisasjonsledere at forholdet med deres oppnevning ble bragt i en annen form. De ønsket oppnevning av den norske instans Quisling. For Norges Lærerlag skjedde dette også og samtidig ble navnet endret til Norges Lærersamband. Sæter fortsatte som leder.

Det var intet ønske om å påvirke ungdommen som lå bak denne affære, men foruten det forannevnte også en strid mellom norske og tyske synspunkter på hvor lærerne egentlig hørte hjemme i den forberedelse av Næringsstinget og Kulturtinget som da foregikk. Tyskerne,

(Forts. side 8)

Et møte mellom Quisling og Hitler. Bak Quisling sees den Terhoven som vokter på denne sin motstander som en smed. Til høyre for Hitler ser man Martin Bormann og til venstre for ham rikminister dr. Lammers

Samtlige Kirkeneslærere meldte seg senere inn i Norges Lærersamband

Så var det en britisk bok igjen - -

(Forts. fra side 5)

alle ikke-NS-folk var helter, slik som de jo lett kan tro, så ensrettet som pressens propaganda hittil har vært. Men er ikke FARMAND svært uforsiktig når bladet også tar med opplysningen om at «i 1940 var kollaborasjon det vanlige og motstanden meget liten»? Og bladet begir seg vel egentlig helt inn i faresonen når det attpå til også tar med den avslørende kjennsigning at «efterhvert som verdenskrigen skred frem og mulighetene for tysk seier redusertes så (og først da!) steg antallet av dem som var villige til motstand mot tyskerne.» For dermed, sier han, så erkjenner det altså at propagandafraasen om at det bare var NS-folk som spekulerte i tysk seir ikke lenger er holdbar.»

Såvidt vår norske venn, men la oss se litt på hva det danske blad BERLINGSKE TIDENDE skriver i sin meget fyldige omtale av Littlejohns bok i sitt nummer for 21. mai sistl. Det er naturligvis i første rekke opptatt av det som anføres om de rent spesielle danske forhold og hva briten skriver om den danske «nazileder» Fritz Clausen, som ikke levnes ære for to skilling. Han døde, som våre lesere vil huske, i fengslet før han kom for retten. For oss er det naturligvis ikke i første rekke disse danske forhold som interesserer, men artikkelen kommer også i noen grad inn på Quislings forhold og på hva den britiske forfatter i sin alminnelighet mener om disse politiske «rettsoppgjør» etter annen verdenskrig. Men la oss likevel ta med etpar smakebiter av det som sies om etpar av de danske partipolitiske toppfigurer:

«David Littlejohn kommenterer også Danmarks underskrift på den såkalte Antikominternpakt i 1941, hvorved han mener at Danmark helt klart ble alliert med de krigførende aksemakter samt det fascistiske Spania. Han tilføyer venlig at denne juridiske plasinger heldigvis ikke var en gjenspeiling av den offentlige mening, men et privat initiativ fra den daværende utenriksminister Erik Scavenius, som han ikke lever mange venlige ord. Han betegner ham som mannen som benyttet enhver anledning til å hylde de tyske seiere og i sitt samarbeide med fienden gikk langt over de grenser som var nødvendige for nasjonal overlevelse.»

Før vi går videre her må det være oss tillatt å anstille noen betraktninger over hvorledes stillingen ville vært for Norge om Paal Berg og Berggrav hadde oppnådd det de strevet så med under

riksrådsforhandlingene i '40, å få en fredsslutning med Tyskland slik at man kunne oppnå «danske forhold». Det var som kjent bare Hitlers uvilje til å ordne forholdene i Europa før krigen som sådan, var over som gjorde at en sommeren eller høsten 1940 ikke fikk en norsk «jøsingsregjering» som sluttet fred med Tyskland, og som utvilsomt ville ha vandret hånd i hånd med danskene inn i Antikomintern-pakten. Ellers fortsetter bladet slik:

«I betraktning av at vi hadde lagt ned billett som alliert med Tyskland og dets medkombatanter, finner forfatteren det overraskende at vi ved befrielsen dømte våre kollaboratører så hårdt. På bakgrunn av Scavenius' «renkespill» og den offisielle avsendelse av Frikorps Danmark hadde kollaboratørene i noen grad den moralske rett på deres side.»

Om den daværende danske sosialdemokratiske statsminister heter det:

«Th. Stauning, som var statsminister ved besettelsen, beskrives som hjertelig overfor tyskerne og takknemlig overfor Hitlers høysinn overfor landet, som snart ble kalt et mønsterprotektorat, men hans hjertelighet ble langt overgått av Scavenius, som foreslo en tollunion med tyskerne, men hurtig ble nedstemt av sine ministerkolleger. 25 000 danske tok innen besettelsesårets utgang jobb i Tysklands krigsindustri, og andre meldte seg som soldater til korpsen Nordland, som viste seg å være en underavdeling av Waffen-SS.»

Bare helter?

Anmelderen i BERLINGSKE beskjeftiger seg så inngående med Fritz Clausen, grev von Schalburg og det ordensvern som fikk hans navn etter at Schalburg selv falt ved østfronten i det første slag han tok del i. Vi skal ikke komme nærmere inn på det her, men går over til hva bladet skriver om mere generelle ting, bl. a. dette:

«David Littlejohn har gjort samling av tilsvarende detaljer fra alle tysk-besatte land i Europa til sin hobby og gir bare boken ut fordi han finner det eiendommelig at man i det første kvarte sekel etter Europas befrielse bare har fått litterære og filmatiske beretninger om heltene.

Han synes nok det er verd å bemerke at 50 000 hollendere trakk i tysk uniform, at Frankrike stilte en hel SS-divisjon, at norske motstandsfolk dreptes i massevis — ikke av tyskerne men av deres egne landsmenn (Hvem i all verden er det som er kilden, eller den «tekniske rådgiver» når det gjelder dette pølsevevet?), at

den belgiske konge var under mistanke for forræderi, og at en russisk styrke som var større enn den britiske før krigen kjempet på herr Hitlers side — — —

Boken finner det også verd å konkludere at nazismen aldri vant fotfeste utenfor Tyskland. Det var noen minoritetsgrupper, tross alt, som fulgte Hitler — på samme måte som de aktive motstandsfolk var små grupper. Forfatterens «definisjon» på kollaborasjon er: alt fra å melde seg til Waffen-SS og til å kjøpe et prospektkort med et bilde av marskalk Petain. På samme måte er motstand: alt fra å avspore et fiendtlig militærtog til å synge en parodi på «Lili Marleen».

Forholdet samarbeide kontra motstand finner han best belyst ved hjelp av timeglasset med den øverste trakt (samarbeidet) fylt straks etter besettelsen — og den nederste (motstanden) fylt ved befrielsen, idet han ikke nekter seg de spydigheter som samme bilde gir anledning til: den fullstendige forsvinden til siste sandkorn av den opprinnelige kollaborasjons-tendens.»

Mye vrøvl om Quisling Om vår egen Vidkun Quisling skrives det følgende:

«Norges Vidkun Quisling ga navn til et begrep og det er ytterligere hans forrykt-idealistiske innstilling som har gitt boken navnet «The Patriotic Traitors» (de patriotiske forrædere). Hvor mange av oss husker idag at han var sekretær for Fridtjov Nansen i hans arbeide i Folkeforbundet, at Quisling av englerne var opphøyet til Commander of the British Empire, og at han i tredverne var norsk forsvarsminister i bondepartiets regjering? Han var et lyst hode — omenn det ble tilføyet om ham spydig «med en stor fremtid bak seg». Men forskjellen mellom ham og Fritz Clausen var iverthfall enorm.

Quisling var mannen som ganske visst hadde hatt møter med Hitler og hans utsendinger opp til 9. april 1940, men som utvilsomt ikke var underrettet om den forestående besettelse. Han var bare smart nok til, da han hørte at det tyske flaggskip «Blücher» ved invasjonen var sendt tilbunns i Oslofjord (Ironisk nok av en vernepliktig Quisling-tilhenger, som betjente en falleferdig historisk kanon) å styrte opp i den norske kringkasting hvor han utropte seg selv til statsminister. Hitler var redselsslagen. Man hadde ventet norsk overgivelse — men når Quisling var alternativet valgte nordmennene å kjempe. Det ble 62 dages krig (mot Frankrikes 46) — og 5 000 døde og sårede ialt på begge sider.»

Dette var nå svært høflig overfor Norge! Det var jo nemlig nok så som så med den «krigen» vi førte og det var vel utelukkende de store

avstander som gjorde at «krigen» trakk ut, sammen med den allierte støtteinnsats, spesielt i Narvikområdet. Men la oss gå videre:

«Hitler støttet hans statsministertittel, men satt ham fra jobben på Ribbentrops råd, da han gjorde allting vanskeligere. Tyskeren Josef Terboven ble en slags visekonge med den norske Jonas Lie som justiskommisær, men Quislings parti, Nasjonal Samling, skulle fortsatt få støtte. Da Hitler gikk mot Russland opprettet Quisling Norske Legion, som skaptet på populariteten fra vinterkrigen i Finnland. Hitler gjorde ham nå igjen til ministerpresident, tross Goebbels advarsel: «han er bare en quisling» —

Hvor man har dette Goebbels-sitatet fra må da guderne vite! Ellers utmerker jo ikke alt det som skrives seg ved korrekthet som våre lesere bl. a. vil se også av det følgende:

«Den nye president la seg ut med alle grupper av landsmenn: Han ville organisere sportsfolk, teaterfolk, geistlige, fiskere, lærere og industriarbeidere under hakekorset. Hitler selv måtte dempe ham da arbeiderne truet med streiker til fare for den tyske krigsmaskin. Dødsstraff ble innført. Lie lot Oslos politisjef (!) skyte for forsømmelse, men Quisling fikk skylden. Quisling ville snart gjøre Norge til Tysklands allierte, snart slutte separatfred, snart skaffe 50 000 mann til Østfronten. Berlin ble klar over at han var gal og krevet at alle henvendelser fra ham skulle gå gjennom Terboven.»

Vi har tatt med dette gyselige vrøvlet fordi det er så karakteristisk for det som presteres fra slike hold om det som foregikk under annen verdenskrig. Mere fornuft er det da i dette:

«Da krigsslutningen nærmet seg nektet Quisling å flykte til Spania, selv om et fly ble stilt til hans disposisjon. Lie og Terboven begikk selvmord — med håndgranater (!). Men Quisling mente han ville bli rettfærdiggjort ved en rettssak. Denne mann, hvis «gode hjerne var gått ham til hodet», som det ble sagt, døde — ved skytning — i den overbevisning at han 10 år senere ville stå som en Hellig Olav den Annen.

Hitler hadde hele tiden regnet ham for så beryktet at det ville vekke for meget oppstandelse og være for stort prestisjetap hvis han ble vellet. Han betegnet ham som en «oppblåst gummigris, som laget en masse støy når han talte og derefter falt sammen». Men man kunne allikevel ikke behandle ham som en Fritz Clausen.

Konklusjonen er at Hitler var fullstendig kynisk i forholdet til sine «venner». Han brukte dem, lovet dem intet og detroniserte dem hvis det passet ham best.

Hva er forræderi?

Hvem er egentlig forrædere? spør David Littlejohn seg selv. Var de indere som samarbeidet med britene i den sivile administrasjon forrædere? Spørsmålet forræderi eller ikke avhenger av stridens utfall. Det eneste som står fast er: forræderi lønner seg aldri for hvis det lønner seg, så er det ingen som tør kalle det forræderi — — —

Hadde Hitler vunnet, hadde boken vært utgitt på tysk — og konklusjonen hadde vært en annen, sukker forfatteren.

Et nyt 9. april pr. rate

Den neste gang med russisk fortegn

Den politiske og militære utvikling i Danmark volder stigende bekymring indenfor NATO, og i alliansens hovedkvarter regner man det ikke for udelukket, at Danmark er ifærd med å velge samme vej som regeringen i Reykjavik. Islands stilling og den danske «holdning» kan kun betyde en svækkelse af NATO's nordflanke.

Diplomaterne indenfor NATO finder det påfallende, at den danske regering gang på gang sender «signaler» om en delvis kapitulation til Moskva og mener ikke, at man i en krisesituation kan stole på Danmark.

Stillet overfor nærgående spørsmål fra kompetent side, vil den danske regering naturligvis omgående «berolige» sine allierede med glatte dementier — ligesom Stauning i sin tid (januar 1940) overfor Folketinget bedyrede Danmarks forsvarsvilje —, men den vil få svært ved at bortforklare:

1. svækkelsen af det danske forsvar og
2. de forsigtigt fremsatte følelser overfor Sovjetunionen.

Den ansvarsbevidste del af den danske offentlighed må derfor årvågent følge med i hvert eneste udspill, som den danske regering foretager sig i sin udenrigspolitik, og ikke mindst nøje analysere dens bidrag til den såkaldte afspændingspolitik, for her vil hestefoden stikke frem, et nyt «Rostock» pr. rate aftegne sig i horisonten.

H.

HUSK DE KRIGSSKADDE FRONTKJEMPERE!

Med dette nummer av bladet følger som vanlig før sommerferien en giroblankett fra Hjelpeorganisasjonen for krigsskadde frontkjemper. Behovet er stort og faktisk stigende fordi det hos mange etterhvert også gjør seg gjeldende psykiske skader gjeldende, så vi ber våre lesere hjelpe så godt de kan.

Professor Looocks Quislingbok

(forts. fra side 1)

ker professor Skodvin for også privat a være i besiddelse av. Og vi sikter for den saks skyld til dokumenter Sverre Hartmann har og tydeligvis anvender som sin private eiendom, selvom det han hittil har latt tilflyte offentligheten i sterk grad har understøttet et annet historiesyn enn Skodvins og the Establishments. For det er ikke tilfredsstillende hverken for de tidligere NS-medlemmer eller for den historiske sannhet at slike dokumenter bare skal være tilgjengelig for inn- og utenlandske forskere med teknisk hjelp av Skodvin med flere.

*

Vi har nevnt det før og vi gjentar det her, at det synes ganske fantastisk at en tysker i den grad som professor Looock gjør seg til talsmann for seierherrenes propaganda og argumenter uten reserverasjoner av noen art. Slik kan altså en betent vensterradikal innstilling gi seg utslag selv hos en mann med historisk skolering.

La oss ta med en liten prøve på hva denne Looock presenterer i denne sammenheng (side 177):

«De allierte regjeringer var motsrebende gått inn i krigen. Hitler hadde begynt Polen- Krigen på et tidspunkt hvor verken England eller Frankrike etter rustningssituasjonen kunne imøtese de kommende begivenheter med optimisme. Det farlige ved appeasementpolitikken var endelig blitt oppdaget, og nå hadde de ikke noe annet valg enn å ta opp hansken. En fortsatt tolerering av Hitlers ekspansjonspolitik stred mot deres nasjonale interesser og mot de politisk-moralske prinsipper (!) som begge land var talsmenn for, og som de ga sin maktpolitiske støtte.»

Bedre kunne vel ikke den britiske krigspropaganda ha prestert det dengang og Looock overgår naturligvis langt den forholdsvis nøkterne britiske historieberetning etter verdenskrigen. Det minner faktisk påfallende om den devote norske historieskrivning hvor historikerne er mere britiske enn britene selv og fortsatt hårdnakket benekter kjennsgjeringene. Ikke rart at sannhetssøkeren dr. Scharffenberg i sin tid — og vel fremdeles når det gjelder den side av saken — virket som hår i den nasjonale suppen da han satte tingene med hensyn til vestmaktens «politisk-moralske prinsipper» på sin rette plass.

Når man gang på gang i

professor Looocks bok stilles ansikt til ansikt med en slik sykkelig akseptering av seierherrenes argumenter uten motforestillinger, så må man nok ble skeptisk også når det gjelder andre sider av professorens arbeide.

Det er ellers denne nydelige tyskers hovedoppgave under fremstillingen av det som førte frem til hendelsene 9. april å redusere vestmaktens forberedelser til aksjon mot Norge mest mulig mens Tyskland og Hitler er de bevisste forbrytere og virkelige ansvarlige. Så opp tatt av dette er Looock at han ikke engang merker hvorledes han motbeviser seg selv.

Hitler var den hele tid innstillet på å bemektige seg Norge, får vi høre på den ene side og Altmarkaffæren var bare et påskudd til å sette igang. Men samtidig siteres det fra Rosenbergs private dagbok dette om et middagsselskap hos Hitler like etter at Altmarkaffæren hadde funnet sted: «Førerens strev for å opprettholde Nordens nøytralitet og bare å forberede seg for det verste tilfellet, er strandet — —» Er det seg selv Rosenberg her forsøker å narre?

Professor Looock unnskylder som nevnt overalt og alltid det som foretas fra britisk side, men det er naturligvis ikke til å unngå at han må nevne det ustanselige press på den norske og den svenske regjering. Og i den forbindelse fremkommer det også en klar uttalelse om at den norske regjering var rede til å la de vestallierte få sin vilje og Norge bli krigskueplass etter proforma-protester. Looock skriver om forholdet i begynnelsen av mars da de vestallierte krevet fri gjennommarsj gjennom Norge og Sverige for å hjelpe Finland i krigen mot det Sovjetsamveldet som «Den britiske regjering (dog) ville unngå en umiddelbar konfrontasjon med.» Det dreiet seg altså bare om et påskudd for å kunne bemektige seg Narvik og malmfeltene i Sverige. Herom heter det:

«Den britiske sendemann overleverte noten 2. mars klokken 15. Klokken 18 trådte den norske regjering sammen. Det ble besluttet å nekte de allierte gjennomreise. Svaret inneholdt imidlertid en formel hvor den norske regjering antydet at den i ytterste fall måtte bøye seg for makt.»

Men det gjaldt tydeligvis ikke vis à vis den annen krigførende part, som utviklingen 9. april viste. Looock utdypet forøvrig dette maskepi

med England bak folks rygg nærmere:

«På regjeringskonferansen erklærte Koht seg tydeligere — — Hvis de allierte gjennomførte sin plan, måtte Norge derfor føye seg under protest.»

Det er vel ingen som for alvor kan innbille seg at situasjonen var annerledes da de vestallierte, etter å ha måttet gjøre en liten pause som følge av fredsslutningen mellom Finland og Sovjetsamveldet, satte igang igjen i begynnelsen av april med minelegging og nye noter. Man var naturligvis klar over at det bare ville komme tomme protester fra Nygaardsvoldregjeringen og at man dessuten hadde full støtte både hos stortingspresident Hambro og hos kong Haakon, som i denne sammenheng tydeligvis drev et merkelig spill.

Denne side av opptakten til 9. april, de norske myndigheters klart uttalte vilje til å avfinne seg med en britisk okkupasjon, har som kjent våre berømmelige samtidshistorikere gått forsiktig utenom. De har heller ikke villet stille norske politikeres og militæres åpne samarbeide med vestmaktene i relasjon til Quislings forbindelser med tyskerne. Det ene er naturligvis like meget eller like lite forræderi som det annet.

Professor Looocks «konservatisme», som han har påberopt seg stilles ellers i et eiendommelige lys ved hans forsvar (på side 195) for vestmaktens aksjon mot Norge. «Strategien var uvanlig», må han innrømme. «Men det politiske mål var fortsatt konservativt». For Tyskland og Hitler finnes derimot naturligvis ingen unnskyldning trass i at det er klarlagt helt fra samtalen med Quisling i desember 1939 og frem til Altmark-ønsket Nordens nøytralitet bevart. Jfr. bl. a. det foran siterte fra Rosenbergs dagbok om at der Führer etter Altmarkaffæren måtte konstaterer at hans bestrebelsler var mislykket og at det derfor måtte settes full fart på mottiltak. For, sier Looock:

«— helt fra begynnelsen var hensikten med å sette seg fast i de nord-norske havnene ikke alene begrenset til den tiden krigen varte — —»

Det er i det hele tatt Looock maktpåliggende å slå fast at den tyske okkupasjon av Norge ingenlunde bare var en krigsnødvendighet, men et planlagt og bevisst ledd i utbyggingen av et storger-

mansk rike. Det stemmer jo også med påstandene i Quislingsaken om at han ville bringe Norge under et annet lands herredømme.

Vel, vi er ikke helt klar over hvilke hensikter Hitler hadde, men vi skulle anta at det har foresvevet ham noe i retning av det europeiske fellesskap man holder på å bygge ut idag og som alle kraftpatriotene her hjemme nå er så begeistret for. Riktignok la både Hitler, og tankens egentlige opphavsmann Quisling, spesiell vekt på det germanske og også det rent nordiske aspekt i en slik europeisk samling, men det gjør vel egentlig ikke tanken mere «forrædersk»?

Man har forøvrig svart på hvitt en uttalelse av Heinrich Himmler fra november 1940 om hva man tok sikte på, nemlig et slikt EF og ikke innlemmelse av de okkuperte land i Tyskland. Himmler har notert (side 204—205) i Looocks bok:

«Jeg tror på et germansk folkefellesskap under tysk ledelse med disse folks eget språk og egen kultur, men jeg tror ikke på at eksempelvis Norge, Sverige, Danmark, Holland og muligens andre områder, kan gjøre hva de vil økonomisk, militært og utenrikspolitisk sett. Hvordan denne germanske verden kommer til å se ut om 50 eller 100 år, kan man ikke vite, men ane: den leder til slutt til den storgermanske staten, på samme måte som vi før er kommet til et stort tysk rike.»

Vi kan ikke se at dette avviker synderlig fra det en Willoch og en Bratteli tenker seg med et EF idag — bortsett da fra det romanske innslaget. Også de er rimeligvis klar over at dagens europeiske samling egentlig skjer omkring Vest-Tyskland, den både økonomiske og militære garant for en slik samling nå som dengang. Og ser man bort fra ideologiene, så er vel Willy Brandts Tyskland av idag en dårligere garant enn Adolf Hitlers store rike.

I en så voluminøs bok som professor Looocks er det naturligvis et slikt uttall av diskutabile slutninger og påstander at det er uråd å komme inn på det alt sammen i en slik omtale av boken. Da måtte man jo skrive en helt ny bok uten teknisk bistand av norske notoriske jøssinger, altså parter i saken. Vi skal imidlertid over sommerferien komme tilbake til iallfall ett punkt i Looocks fremstilling: det han skriver om riksrådsforhandlingene, og se dette i sammenheng med hva for eksempel en av deltagerne, Neri Valen i sin

En raseoppgave — —

(Forts. fra side 4)

I virkeligheten ville U.S.A. og Canada i dag utgjøre én nasjon, hvis det ikke hadde vært for det faktum at det ene landet hadde et større prosenttall konservative enn det andre under revolusjonskrigen. Denne kjennsgjering har absolutt ingen relevans for oss i dag.

En nasjonalsosialistisk regjering vil en dag innvitte til en fullstendig kanadisk deltagelse i en frivillig organisert nord-amerikansk union, som vil sammenknytte skjebnen til alle ariere på dette kontinent, fra Atlanterhavet til Stillehavet og fra Mexico-gulven til Nord-polen.

Fri og forent som en stor arisk nasjon, vil vi således være i stand til å besørge det lederskap og det initiativ som vår rase trenger for å overleve i en verden hvor rasen er underlegen i antall i forholdet 7 til 1.

Amerikas andre store revolusjon vil ikke bare få følger for dette landet og dette kontinentet. Hele den vestlige ariske verden kommer til å få føle dens virkninger. Som en manifestasjon av et nytt historisk fenomen, kommer den til å skape globale sjokkbølger.

For å forstå dette fenomen må rasekrisen i Amerika bli sett på som bare en del av de kriser som den hvite mann er konfrontert med. Overalt i verden er vår rases fortsatte eksistens og dens stolte kulturelle arv i fare. I dag er den felles vestlige sivilisasjon, som vi ariere deler, i en framskyndende tilstand av forfall og oppløsning. Som en kreftsvulst har denne oppløsning spredd seg til ethvert livsmønster, politisk, sosialt, økonomisk, kulturelt, religiøst og moralskt, og nå truer der selve eksistensen av vår rase.

Det er ikke første gang at et arisk folk og dets sivilisasjon har forfalt og er blitt stillet overfor tilintetgjøring. India, Persia, Hellas og Rom forfalt etter at den opprinnelige kulturskapende rase, som hadde skapt disse store sivilisasjoner, mistet livskraften og døde ut.

Selv om den ene sivilisasjon etter den andre smuldrer bort og forfalt, var allikevel ikke alt tapt. Et nytt arisk folkeslag, sunt og nasjonalsinnet, ville før eller senere dukke opp for å plukke opp fakkelen til den Indo-europeiske sivilisasjon.

(Fortsettes)

tid (i 1947) berettet i en serie artikler i VARDEN.

50 KRONER

pr. stk. betales for «Vår Fører», «Hirdboken», og «1. februar 1942».

Henvendelse Folk og Lands eksp.

Tredveårsjubileum —

(Forts. fra side 5)

Terbovens mann Huhnhäuser, ønsket lærerne inn under LO, fordi de så på lærerorganisasjonen som en interesseorganisasjon, mens Quisling og hans mann Orvar Sæter var imot dette og la hovedvekten på den kulturelle side. For å hindre at lærerorganisasjonen ble lagt inn under LO valgte så Quisling den utvei å legge organisasjonen midlertidig direkte under ministerpresidenten.

Sæter understreker i artikkelen sterkt at «Norges Lærersamband ble dannet for å frata Terboven hans kontroll over lærerne.» Og han tilføyer på den annen side at «Det var et faktum at Terboven gjennom Huhnhäuser samarbeidet med lærerkretser som var tyskvennlige og Quislingfientlige.» Og lenger ute i artikkelen: «Offisielt hadde tyskerne samarbeidet med Departementet og Quisling. Men i virkeligheten samarbeidet Terboven gjennom Huhnhäuser bak Quislings rygg med de illegale lærerorganisasjonene i Norge. Av disse tre sitater kommer det klart frem at Lærersambandstriden i virkeligheten var en kamp mellom Terboven og Quisling, og hvor lærerne tok parti for Terboven mot Quisling.»

Hvor patriotisk dette var får da bli en skjønnsak. Imidlertid gikk det jo her som så ofte, at falsk slår sin egen herre på hals. Da saken tilspisset seg og tvang Quisling til å sette makt bak ordene, gjorde Terboven en slags kuvending og ble hovedmannen i å sende endel lærere til Kirkenes. Sæter skriver imidlertid om dette at «Da lærerne kom ombord i dampskibet «Skjærstad» bad alle om å få undertegne medlemskap i Lærersambandet, noe de forøvrig alle sammen gjorde senere. Og Quisling var selvfølgelig villig. Han gikk øyeblikkelig til Terboven og ba om at lærerne måtte sendes hjem, men Terboven kom med en falsk unnskyldning og sendte likevel lærerne til Kirkenes.» Det ble senere opplyst at han hadde lovet sin venn, kommandanten i Kirkenes, lærerne som arbeidskraft.

Og Sæter anfører videre: «Da lærerstriden var over, hadde vi over 1000 tillitsmenn som var NS-medlemmer i Lærersambandet. Til det kom en rekke såkalte sambandslærere, over 5000 lærere som ikke hadde protestert. — Vi trakk også kontingenten i to fylker uten minste protest. Da ble kontingenttrekket stoppet av hr. Huhnhäuser.»

Dette hører vel også med i beretningen om lærerstriden i 1942.

EFTER MEGET OM OG MEN dømte lagmannsretten i Sarpsborg den greske dobbeltmorder Sofianos til tyve års fengsel for det bestialske drap på ekteparet Turid og Kurt Josef Himberg Larsen. I den dertil innrettede presse ble det gjort allehånde forsøk på å fremstille morderen som en mann en måtte undskylde fordi «Middelhavskulturen» hadde andre begrep enn oss om «maskulinitet og ære.» Vi skal ikke her komme nærmere inn på selve saken og straffeutmålingen, for eksempel sammenlignet med dommene under «rettsoppjøret», men vi synes nok det er på sin plass i forbindelse med saken å advare mot det stadig økende antall fremmedarbeidere som flommer inn over landet. Hvis de har så egenartede begreper om mord og drap og ære, så er det tryggest for alle parter at de blir hvor de er.

OG SIDEN VI SKRIVER OM EN GREKER

så la oss også ta med en annen i samme slengen, den usigelig frekke, halv- eller helrøde Andreas Papandeu, som reiser verden rundt og hisser mot det hjemlige styre som dog ikke krummet et hår på hans hode men tvertimot slapp ham ut da han ønsket det. Under en debatt omkring Heradstveits intervju med den greske president, møtte naturligvis også den foran nevnte herre opp

og var freidig nok til å foreslå at Norge skulle nedlegge «veto» mot den forestående NATO-øvelse nordpå hvis ikke USA stanset sin militærhjelp til NATO-landet Hellas. DAGBLADET heier naturligvis den røde greske broder med store overskrifter hvori dette vrøvlet slås opp. Det faktiske forhold er jo nemlig: a) Norge har naturligvis ingen anledning til å nedlegge noe «veto» mot hva USA bestemmer, slikt er bare noe man innbilder folket, b) Det er Norges bekymringer for Sovjets aktivitet ved norskekysten nordpå som har ført til at denne øvelse — hvori det forøvrig også skal delta tyske tropper ettersom vi og NATO er avhengig av deres hjelp — blir avholdt, c) USA gir naturligvis blaffen i om det blir noen slik øvelse eller ikke. Der er en bare så måtelig interessert i Nord-Europas skjebne. Iallfall ikke så interessert at man vil satse noe av egen sikkerhet og behagelighet.

AT NORGE ØNSKER

en slik NATO-øvelse er forhåpentlig nok selvom dagspressen forsøker å innbilde folk at den tidligere NATO-sjef her, general Sir Herbert Walker, snakket tøv da han pekte på faren for Norge. Alle som har litt greie på sakene vet at han hadde rett. Generalen har forøvrig på en pressekonferanse nylig utdypet det han sa her før han dro. I Finnmark, sa han,

«har 400 norske soldater til oppgave å forsvare norsk område mot den sovjetiske styrke på to motoriserte divisjoner med 20 000 mann». Enhver må kunne forstå at dette bare er det glade vanvidd, spesielt på bakgrunn av at Sovjet også dominerer sjøområdet utenfor norskekysten. Så skal vi være med i NATO, så blir vi nok nødt til både å få slike NATO-øvelser titt og ofte og atpå til få stasjonert andre lands tropper i tilstrekkelig mengde nordpå, med samt atomvåpen. Heller ikke Norge kan få både i pose og sekk. Det eneste vi får er et nytt 9. april.

DEN MANGFOLDIGE BRUNO KREISKY,

Østerrikes bundeskansler med de gode skandinaviske «forbindelser» — i den sammenheng av Willy Brandt, hevder som kjent at det finnes noe som heter en østerriksk nasjon. Dette for at man ikke skal falle på den tanke at tyskerne der virkelig er tyskere. Nå har naturligvis Kreisky lettere for å falle på noe slikt ettersom han jo er av jødisk byrd med kontakter både i Jerusalem og langt ut på venstre fløy i Østerrike. For å ta det siste først så deltok hans sønn Peter i demonstrasjoner mot den amerikanske president Nixon, som var farens gjest og hva Jerusalem angår så bor bundeskanslerens bror Paul der. Han har det imidlertid i motsetning til broren ytterst smått og skaffer seg livsopphold som gateselger. Det berettes at så dårlig er det med ham at han holder på å bli kastet ut av hybelen sin på grunn av manglende betaling av husleie. «Min bror er for opptatt til å kunne bekymre seg for meg», sier han, og han tilføyet at «jeg hadde aldri kunnet tenke meg at min bror en dag skulle bli østerriksk bundeskansler.» Det var det nok mange andre som heller ikke kunne tenkt seg som opplevet den voldsomme oppvåkningen av tysk nasjonalfølelse der i Hitlertiden. Og når alt kommer til alt, så var jo også Hitler østerriker, men naturligvis tysk sådan.

NAPOLEON,

som i likhet med så mange store menn hadde profetiske evner, uttalte seg forøvrig om tyskerne da han satt på St. Helena, og på basis av

dagens erfaringer kan en ikke få sagt han hadde så urett: «Først og fremst vender jeg blikket mot Tyskland. Jeg behøvde ikke stifte splid mellom dem, for enighet hadde forlenget veket fra dem. Jeg behøvde bare å stille opp mine nett og de løp som sky dyr inn i dem. Seg imellom har de kvalt hverandre og trodde dermed å gjøre sin plikt. Mere lettoende har intet folk vært og tåpeligere intet annet folk på jorden. Ingen løgn er for grovt utpønsket til at de ikke i ubegripelig tåpelighet kunne tro på den.»

SÅ ER DEN GODE SKODVIN

i full sving igjen etter å ha ydet teknisk hjelp til Hayes og Looock med flere. Nå gjelder det Norges 1100-årige Riksjubileum. Vi leser om dette bl. a.: «Et utvalg nedsett av Opplysningsavdelingen/Radio — bestående av professor Magne Skodvin, riksarkivar Dagfinn Mannsaker, programredaktør Ivar Holm og programsekretær Ketil Gravir har hatt i oppdrag å utarbeide forslag til radioprogrammer i forbindelse med riksjubileet.» Vi tipper at Skodvin sørger for de nødvendige jøssinginnslag også i programmet til minne om det som skjedde — eller kanskje rettene ikke skjedde — for elleve hundre år siden. For er det ikke Skodvin og hans jøssinghelter som i de hårde år frelste hele Riket?

Tannlege

MARTIN KJELDAASKarl Johansgt. 23 — IV, tilv.
Telefon 33 49 00**FOLK OG LAND**

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser 1972:

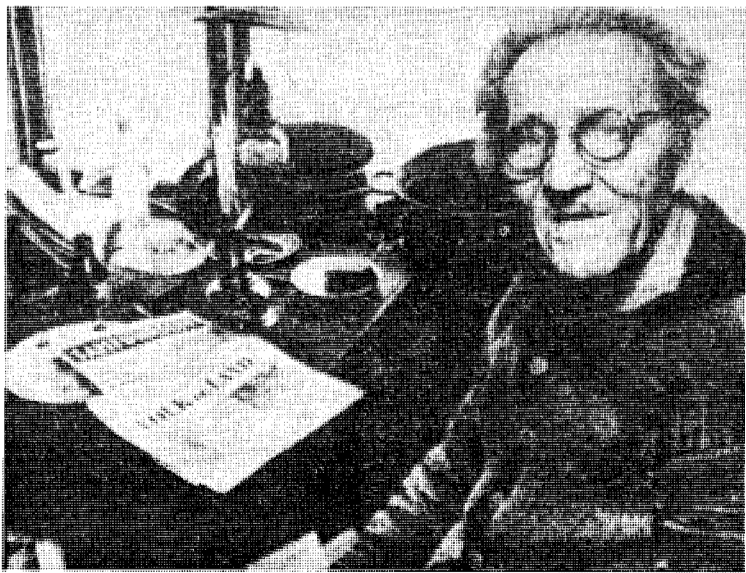
Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 35,— pr. halvår. I nøytralt område innenlands: Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450

Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo

Morsomt bilde av gammel «Folk og Land»-leser

FÆDRELANDSVENNEN i Kristiansand bringer ovenstående bilde sammen med en omtale av vår gamle venn Gunnar ØDEGAARD. Som underskrift står det: «Snartemo-skraphandleren Gunnar Ødegaard ved vinduet som skaffer ham utsikt over omverdenen. «Samfunnsliv» og «Folk og Land» insisterte han på skulle med på fotoet.»

Gunnar Ødegaard er 86 år gammel, men fremdeles frisk og rørig. Avislesning, spesielt altså i de to nevnte blad, opptar ham meget, forteller FÆDRELANDSVENNEN.